

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 539

NẾU MUỐN THÀNH TỰU THÌ HAI CHỮ 'TINH TẤN' RẤT QUAN TRỌNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Ba ngày 01/06/2021.

Nếu muốn thành tựu thì hai chữ “*tinh tấn*” rất quan trọng. “*Tinh*” là tinh tường, tinh chuyên, tinh nhất. “*Tấn*” là tiến bộ, không thoái lui. Đa phần chúng ta bị “*tạp tấn*”.

Trước đây có một số người cho rằng Thầy xen tạp vì Thầy niệm Phật, giảng pháp rồi lại đề xướng “*Đệ Tử Quy*”. Chúng ta mãi đến bây giờ vẫn chỉ niệm Phật, những việc khác đều vì chúng sanh mà làm. Chúng ta đã trải qua hơn 500 đề tài chuyên học tập những bài pháp của Hòa thượng. Cùng với thời gian, đến bây giờ thì họ không nói mình xen tạp nữa.

Một câu A Di Đà Phật, một bộ Kinh, một vị Thầy, một hướng Tây Phương Cực Lạc là nơi để quy về. Đó là “*tinh*”. Những việc khác chúng ta làm là nghe theo Hòa thượng, vì chúng sanh mà làm. “*Thập Thiện Nghiệp Đạo*”, “*Đệ Tử Quy*” dạy chúng ta những nguyên lý, nguyên tắc & chuẩn mực của người xưa để ứng xử với năm mối quan hệ (*ngũ luân*) trong xã hội.

Hòa thượng nói: “*Ngoài câu A Di Đà Phật ra thì những thứ khác là xen tạp, vọng tưởng*”. Ngài cả đời một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng. Ngài xây trường học, xây trung tâm học tập đạo đức Thánh Hiền, trừ bị nhiều kinh phí cho các tôn giáo bạn, xây dựng bệnh viện... Ngài đều là người tiên phong đóng góp để thành toàn cho họ. Đó không phải là xen tạp. Chúng ta làm những việc cần làm, làm những việc lợi ích chúng sanh, trong tâm chỉ một câu A Di Đà Phật.

Nhiều người lười biếng, chối bỏ trách nhiệm, sợ mệt, sợ vất vả, muốn “*an thân niệm Phật*”. Họ tìm sự an lạc tạm bợ để qua ngày. Trong tâm họ đầy lo toan, phiền não, bất an. Đó là xen tạp. Xen tạp là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Trước đây Thầy khuyên một người đề xướng Đệ Tử Quy thì họ nói: “*Thôi! Huỳnh đừng xen tạp! Huỳnh lo dịch Kinh đi!*”. Họ không hiểu ý nghĩa chữ “*xen tạp*”. Thầy vẫn hoàn thành việc dịch Kinh. Những gì Thầy hứa với chúng sanh, hứa với mọi người thì Thầy đều đã làm. “*Kinh Vô Lượng Thọ*” đã được dịch xong gần 300 đĩa. Sau

khi dịch xong thì mình mới biết những bài giảng giải bộ đó chưa đủ trọn bộ. “**Kinh Bát Nhã Ba La Mật**” cũng đã được dịch xong.

Một câu A Di Đà Phật, một bộ Kinh, một vị Thầy, một hướng Tây Phương Cực Lạc là nơi để quy về. Nếu đứng ở ngã ba đường, ngã tư đường, ngã năm, ngã sáu thì chúng ta mờ mịt, không biết đi đường nào. Những người nói chúng ta xen tạp chưa chắc họ không xen tạp, thậm chí họ xen tạp nhiều hơn chúng ta. Họ có quá nhiều vị Thầy, quá nhiều pháp môn tu, Thiên, Tịnh, Mật, pháp môn nào họ cũng biết. Chưa nói đến việc họ gần gũi, qua lại với quỷ thần. Họ không biết tác hại của việc qua lại với tà thần. Tà thần giúp chúng ta đều có điều kiện.

Hòa thượng dạy chúng ta: “**Người tu hành đặc biệt không cầu cảm ứng. Chúng ta đúng nguyên lý nguyên tắc mà tu học, ngày ngày sửa lỗi, ngày ngày phản tỉnh. Một ngày không sửa lỗi, không phản tỉnh thì ngày đó trôi qua lãng phí**”.

“**Tinh tấn**”, “**tin**” là tinh chuyên, tinh nhất, “**tấn**” là tiến bộ. Hòa thượng nói: “**Chúng ta đang tinh tấn tiến về phân mộ của mình. Trong tất cả các pháp môn của nhà Phật thì mỗi người có duyên chọn ra một pháp, rồi tinh chuyên một pháp đó**”. Nhiều người chọn hai, ba pháp, tưởng làm như vậy cho chắc nhưng như vậy thì không thể “**tinh**” được. Lão cư sĩ Lý Bình Nam cả một đời chỉ theo một pháp môn Tịnh Độ. Chúng ta nên học theo Ngài. Thầy đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần tám gương và lời dạy của Ngài nhưng nhiều người không theo. Họ theo tà pháp. Tà pháp là pháp môn không được quốc gia công nhận, phải hoạt động chui lủi, lén lút.

Trong mười điều tâm niệm của nhà Phật, điều thứ nhất là: “**Có thân bệnh thì đừng cầu không bệnh khổ, vì không bệnh khổ thì dục vọng dễ sinh**”. Chúng ta sinh hoạt không điều độ, ăn uống ngủ nghỉ không điều độ thì làm sao tránh khỏi bệnh tật. Thích Ca Mâu Ni Phật đã giảng “**Pháp Tứ Đế**”, quy luật sanh – lão – bệnh – tử đã trở thành định luật, không ai tránh khỏi. Tử vong là kết quả sau cùng của kiếp con người.

Hòa thượng nói: “**Cổ đức xưa quý trọng ở tinh, không quý trọng ở nhiều. Nếu bạn chân thật tinh thông thì một Kinh thông, tất cả Kinh đều thông. Vấn đề là bạn có chân thật tinh thông hay không**”. Chúng ta xem thấy nhiều đồng tu ngày ngày tu học nhưng hiệu quả không rõ ràng vì họ học quá nhiều, quá tạp. Đó không phải là tinh tấn mà là tạp tấn.

Nhà Phật có rất nhiều pháp môn, nhiều Kinh điển. Vậy thì pháp môn nào là tốt nhất?

- Từ trên lý mà nói, pháp môn là bình đẳng không có cao thấp. Phật nói ra nhiều pháp để phù hợp với những căn tánh khác nhau của chúng sanh. Pháp môn nào cũng có sự tinh chuyên, cao thâm của nó.
- Từ trên sự mà nói thì không như nhau. “**Sự**” là đem vào thực tiễn. Mỗi một người chúng ta căn tánh không đồng, thông minh trí tuệ không đồng.

Cho nên khó hay dễ không ở pháp môn mà ở căn tánh, trình độ của chúng ta. Nếu chúng ta muốn thành tựu thì chúng ta phải **“một môn thâm nhập”** chứ không học rộng nghe nhiều. Từ xưa đến nay, người **“một môn thâm nhập”** thành tựu rất nhiều. Người học rộng nghe nhiều mà thành tựu là thiên tài bẩm sinh. Họ là người căn tánh thượng căn. Chúng ta là căn tánh trung hạ.

Các đồng tu khi bước vào một số pháp môn thì cảm thấy khó khăn. Điều quan trọng là chúng ta phải áp dụng được trong cuộc sống thường ngày của chúng ta. Trong **“Tứ Y Pháp”**, Phật dạy: **“Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa”**. **“Liễu nghĩa”** là pháp mà chúng ta áp dụng được cho hoàn cảnh sinh hoạt của mình. Ở trong mọi hoàn cảnh, mọi lúc mọi nơi chúng ta đều có thể thực hành thuận tiện, thì đó là **“liễu nghĩa”**.

Chúng ta nói nghề thợ nề là dở, nghề cô giáo mới thanh cao. Nếu không có người làm thợ nề thì đời sống xã hội sẽ gặp khó khăn. Ông Cha ta đã dạy: **“Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”**. Dù chúng ta không học rộng nghe nhiều, không biết mọi thứ nhưng cũng phải tinh chuyên một pháp, tinh chuyên một nghề.

Có người nghe Hòa thượng dạy **“buông xả”** thì liền bỏ việc, sau đó cuộc sống gặp khó khăn. Hòa thượng nói: **“Tôi dạy mọi người buông xả trên tâm, không phải buông xả trên sự. Trên sự thì chúng ta phải làm tốt mọi bổn phận trách nhiệm nghĩa vụ của mình nhưng trong tâm không lưu lại chút gì”**.

Hòa thượng nói: **“Chúng ta không phải là thượng căn thượng trí, không có năng lực đặc thù thì phải chọn một môn thâm nhập. Đối với hai chữ “tinh tấn”, chúng ta phải chú ý, nỗ lực học tập. Chúng ta muốn thành tựu nhanh thì phải chuyên tâm mà học”**.

Có một người sống ở một đất nước xa xôi, ngày ngày niệm Phật, ngày ngày tự học tiếng Hán theo những bài giảng của Thầy. Họ liên lạc với Thầy và nói là họ mỗi ngày muốn viết một câu: **“Con cảm ơn Thầy!”**. Chúng ta chuyên tâm học. Sau khi học xong thì lại niệm A Di Đà Phật. Sau khi làm việc xong thì lại chuyên tâm học tập. Hòa thượng giảng rất nhiều Kinh, làm nhiều việc cần làm, nhưng Ngài chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ, thúc đẩy mọi người học đạo đức Thánh Hiền, học chuẩn mực làm người.

Hòa thượng nói một câu khiến Thầy rất cảm động: **“Phật pháp giáo dục chúng ta để bảo đảm ít nhất đời sau chúng ta không bị dọa lạc vào cõi khổ”**. Trước tiên, Phật dạy chúng ta đoạn ác tu thiện, xa lìa tất cả các việc ác, làm tất cả các việc thiện. Ác là mầm mống tạo nhân quả luân hồi. Sau đó, Phật dạy chúng ta tấn tu. Đối với Phật pháp, không có pháp môn cao thấp. Cao thấp là do căn tánh của chúng ta. Chúng ta không được cho rằng pháp này cao, pháp kia thấp rồi chê bai pháp kia. Đó là tội hủy báng Phật pháp, rất đáng thương. Có những người sẵn sàng báng bỏ những pháp môn khác. Hòa thượng Hải Hiền cả đời chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, vãng sanh lưu toàn thân xá lợi. Vậy mà có những người chê bai pháp môn niệm Phật. Họ cho rằng chỉ có Thích Ca Mâu Ni Phật, không có Phật A Di Đà, không có Quan Thế Âm, thậm chí họ cho rằng không có **“Kinh Đại Thừa”**. Đó là sai phạm nghiêm trọng.

Có người luôn luôn sống trong sự nghi ngờ. Hòa thượng nói: ***“Họ không tin là việc của họ. Họ được quyền nghi ngờ. Còn chúng ta tin, chúng ta làm theo. Chúng ta tin có cơ sở, đã có những tấm gương làm ra điển phạm cho chúng ta học tập”***. Chúng ta tin Tịnh Độ bởi vì chúng ta tin Hòa thượng. Thầy của Hòa thượng là Lão Cư sĩ Lý Bình Nam. Thầy của Lão Cư sĩ Lý Bình Nam là Tổ Ấn Quang. Các Ngài cả một đời đều ***“lấy khổ làm Thầy, lấy Giới làm Thầy”***, là điển phạm ***“một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”***.

Chúng ta không mù quáng. Chúng ta có tấm gương của Hòa thượng Hải Hiền và Hòa thượng Hải Khánh. Hòa thượng Hải Khánh là mẹ của Hòa thượng Hải Hiền. Các Ngài đều niệm Phật vãng sanh lưu xá lợi. Chúng ta có pháp hành, có pháp giải, hành giải tương ưng.

Hòa thượng nhắc chúng ta: ***“Muốn thành tựu thì phải tinh chuyên. Xưa nay tôi thấy người tinh chuyên, tinh tấn mới có thành tựu. Người tạp tấn không có thành tựu”***.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!